

opusdei.org

El Gran Desconegut

Text i lectura de l'homilia de sant Josepmaria “El Gran Desconegut” publicada a “És Crist que passa” i pronunciada el 25 de maig de 1969.

29/05/2017

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#)

Els *Fets dels Apòstols*, quan narren els esdeveniments d'aquell dia de

Pentecosta en què l'Esperit Sant davallà en forma de llengües de foc sobre els deixebles de Nostre Senyor, ens fan assistir a la gran manifestació del poder de Déu, amb el qual l'Església començà el seu camí entre les nacions. La victòria que Crist —amb la seva obediència, amb la seva immolació a la Creu i amb la seva Resurrecció— havia obtingut sobre la mort i sobre el pecat, es revelà aleshores en tota la seva divina claredat.

Els deixebles, que ja eren testimonis de la glòria del Ressuscitat, van experimentar en si mateixos la força de l'Esperit Sant: les seves intel·ligències i els seus cors s'obriren a una llum nova. Havien seguit Crist i havien acollit amb fe les seves ensenyances, però no sempre encertaven a penetrar-ne del tot el sentit i calia que arribes l'Esperit de veritat, que els fes comprendre totes les coses.[1] Sabien que solament en

Jesús podien trobar paraules de vida eterna, i estaven disposats a seguir-lo i a donar la vida per Ell, però eren febles, i quan arribà l'hora de la prova. fugiren i el deixaren tot sol. El dia de la Pentecosta, tot això ja ha passat: l'Esperit Sant, que és esperit de fortalesa, els ha fet forts, segurs, audaços. La paraula dels Apòstols ressona ferma i vibrant pels carrers i places de Jerusalem.

Els homes i les dones que, arribats de les regions més diverses, poblen aquells dies la ciutat, escolten meravellats. *Parts, medes i elamites, els qui habiten la Mesopotàmia, la Judea i la Capadòcia, el Pont i l'Àsia, la Frígia i la Pamfília, l'Egipte i les contrades de la Líbia de prop de Cirena, í els vinguts de Roma, tant jueus com prosèlits, cretencs i àrabs, els sentim proclamar en les nostres llengües les grandeses de Déu.*[2]

Aquests prodigis que tenien efecte davant els seus ulls, els menen a

prestar atenció a la predicació apostòlica. El mateix Esperit Sant, que obrava en els deixebles del Senyor, també els va tocar els cors i els van dur cap a la fe.

Ens explica sant Lluç que un cop sant Pere hagué parlat proclamant la Resurrecció de Crist, molts dels qui el voltaven se'ls acostaven i demanaven: *què hem de fer, germans?* L'Apòstol els respongué: *Penediu vos i que es faci batejar cada un de vosaltres en el nom de Jesucrist, per a remissió dels vostres pecats, i rebreu el do de l'Esperit Sant.* Aquell dia es van incorporar a l'Església, acaba dient-nos el text sagrat, prop de tres mil persones.[3]

La vinguda solemne de l'Esperit el dia de la Pentecosta no fou un esdeveniment aïllat. Amb prou feines hi ha una pàgina dels *Fets dels Apòstols* que no ens parli d'Ell i de l'acció per la qual guia, dirigeix i

anima la vida i les obres de la primitiva comunitat cristiana: Ell és qui inspira la predicació de sant Pere,[4] qui confirma en llur fe els deixebles,[5] qui segella amb la seva presència la crida adreçada als gentils,[6] qui envia Saule i Bernabé cap a terres llunyanes per obrir nous camins a l'ensenyança de Jesús.[7] En un mot, la seva presència i la seva actuació ho dominen tot.

Actualitat de la Pentecosta

Aquesta realitat profunda que ens dóna a conèixer el text de l'Esriptura Santa, no és un record del passat, una edat d'or de l'Església que hagués quedat endarrerida en la història. És, per damunt de les misèries i dels pecats de cadascun de nosaltres, la realitat també de l'Església d'avui i de l'Església de tots els temps. *Jo pregaré al Pare* —anuncia el Senyor als seus deixebles— *i us donarà un altre*

Consolador perquè resti amb vosaltres eternament.[8] Jesús ha mantingut les seves promeses: ha ressuscitat, se n'ha pujat al Cel i, en unió amb el Pare Etern, ens envia l'Esperit Sant perquè ens santifiqui i ens doni la vida.

La força i el poder de Déu il·luminen la faç de la terra. L'Esperit Sant continua assistint l'Església de Crist, per tal que sigui —sempre i en tot— un signe aixecat davant les nacions, que anuncia a la humanitat la benvolença i l'amor de Déu.[9] Per grans que siguin les nostres limitacions, els homes podem mirar al Cel amb confiança i sentir-nos plens d'alegria: Déu ens estima i ens deslliura dels nostres pecats. La presència i l'acció de l'Esperit Sant en l'Església són la penyora i l'anticipació de la felicitat eterna, d'aquesta alegria i d'aquesta pau que Déu ens depara.

També nosaltres, com aquells primers que s'acostaren a sant Pere el dia de la Pentecosta, hem estat batejats. En el Baptisme, el Nostre Pare Déu ha pres possessió de les nostres vides, ens ha incorporat a la de Crist i ens ha enviat l'Esperit Sant. El Senyor, ens diu l'Escriptura Santa, ens ha salvat *per mitjà del bany de regeneració i de renovellament de l'Esperit Sant, que Ell vessà abundantament en nosaltres per Jesucrist, Salvador nostre, a fi que, justificats per la seva gràcia, esdevinguem hereus de la vida eterna segons l'esperança que tenim.*[10]

L'experiència de la nostra debilitat i de les nostres fallades, la desedificació que pot causar l'espectacle dolorós de la petitesa o fins i tot de la mesquinesa d'alguns que s'anomenen cristians, el fracàs aparent o la desorientació d'algunes empreses apostòliques, tot això —el fet de comprovar la realitat del pecat

i de les limitacions humanes— pot constituir tanmateix una prova per a la nostra fe, i fer que s'insinuïn la temptació i el dubte: ¿on són la força i el poder de Déu? És el moment de reaccionar, de practicar d'una manera més pura i més sòlida la nostra esperança i, per tant, de procurar que sigui més ferma la nostra fidelitat.

Permeteu-me que conti un esdeveniment de la meva vida personal, que tingué lloc ja fa molts anys. Un dia, un amic de bon cor, però que no tenia fe, em va dir, mentre assenyalava un mapamundi: *miri, de nord a sud i d'est a oest. Què vols que miri?* li vaig demanar. La seva resposta fou: *el fracàs de Crist. Tants de segles mirant de ficar en la vida dels homes la seva doctrina, i vegi'n els resultats.* En un primer moment em vaig omplir de tristesa: és un gran dolor, en efecte, considerar que són molts els qui

encara no coneixen el Senyor i que, entre els qui el coneixen, també són molts els qui viuen com si no el coneguessin.

Aquesta sensació, però, només va durar un instant, per deixar pas a l'amor i a l'agraïment, perquè Jesús sempre ha volgut fer cada home cooperador lliure de la seva obra redemptora. No ha fracassat: la seva doctrina i la seva vida fecunden el món contínuament. La redempció, que Ell porta a terme, es suficient i sobreabundosa.

Déu no vol esclaus, sinó fills, i respecta la nostra llibertat. La salvació continua i nosaltres hi participem: és voluntat de Crist —segons les fortes paraules de sant Pau— que acomplim en la nostra carn, en la nostra vida, allò que manca a la seva Passió, *pro Corpore eius, quod est Ecclesia*, en benefici del seu cos, que és L'Església.[11]

Val la pena Jugar-se la vida, donar-se del tot, per correspondre a l'amor i a la confiança que Déu diposita en nosaltres. Val la pena. abans que res, que ens decidim a prendre seriosament la nostra fe cristiana. Recitant el Credo, professem creure en Déu Pare totpoderós, en el seu Fill Jesucrist que morí i ressuscità, en l'Esperit Sant, Senyor i donador de vida. Confessem que l'Església, una, santa, catòlica i apostòlica, és el cos de Crist animat per l'Esperit Sant. Ens alegrem davant la remissió dels pecats i davant l'esperança de la resurrecció futura. Però aquestes veritats ¿penetren fins al fons del cor o bé no passen dels llavis? El missatge diví de victòria, d'alegria i de pau de la Pentecosta ha d'ésser el fonament infrangible en la forma de pensar, de reaccionar i de viure de tot cristià.

Força de Déu i feblesa humana

Non est abbreviata manus Domini, no s'ha fet més curta la mà de Déu:[12] no és menys poderós Déu avui que en d'altres èpoques, ni menys vertader el seu amor envers els homes. La nostra fe ens ensenya que la creació entera, el moviment de la terra i el dels astres, les accions rectes de les criatures i tot el que hi ha de positiu en el decurs de la història, tot, en un mot, ha vingut de Déu i a Déu s'ordena.

L'acció de l'Esperit Sant ens pot passar desapercebuda, perquè Déu no ens dóna a conèixer els seus plans i perquè el pecat de l'home enterboleix i enfosqueix els dons divins. Però la fe ens recorda que el Senyor obra constantment: és Ell qui ens ha creat i ens manté en el ser, qui, amb la seva gràcia, mena la creació entera vers la llibertat de la glòria dels fills de Déu.[13]

Per això, la tradició cristiana ha resumit l'actitud que hem d'adoptar davant l'Esperit Sant en un sol concepte: docilitat. Ésser sensibles a allò que l'Esperit diví promou al voltant nostre i en nosaltres mateixos: als carismes que distribueix, als moviments i institucions que suscita, als afectes i decisions que fa néixer en el nostre cor. L'Esperit Sant realitza en el món les obres de Déu: es, com diu l'himne litúrgic, donador de les gràcies, llum dels cors, hoste de l'ànima, repòs en el treball, consol en el plor. Sense el seu ajut no hi ha res en l'home que sigui innocent i valuós, ja que és Ell qui renta allò que és tacat, qui guareix el malalt, qui encén allò que és fred, qui encamina el que s'ha esgarriat, qui condueix els homes cap al port de la salvació i del goig etern.

[14]

Però aquesta fe nostra en l'Esperit Sant ha de ser plena i completa: no és

una creença vaga en la seva presència en el món; és una acceptació agraïda dels signes i realitats als quals, d'una manera especial, ha volgut vincular la seva força. Quan vingui l'Esperit de veritat —anuncia Jesús—, *em glorificarà, perquè rebrà d'allò que és meu, i us ho anunciarà.*^[15] L'Esperit Sant és l'Esperit enviat per Crist, per obrar en nosaltres la santificació que Ell ens meresqué a la terra.

Per això no hi pot haver fe en l'Esperit Sant si no hi ha fe en Crist, en la doctrina de Crist, en els sagraments de Crist, en l'Església de Crist. No és coherent amb la fe cristiana, no creu veritablement en l'Esperit Sant qui no estima l'Església, qui no hi té confiança, qui només es complau a assenyalar les deficiències i les limitacions dels qui la representen, qui la judica de fora estant i és incapaç de sentir-se'n fill. Em ve al pensament considerar fins a

quin punt deu ésser
extraordinàriament important i
abundantíssima l'acció del Diví
Paràclit, mentre el sacerdot renova el
sacrifici del Calvari, en celebrar la
Santa Missa en els nostres altars.

Els cristians portem els grans tresors
de la gràcia en vasos de terrissa;[16]
Déu ha confiat els seus dons a la
fràgil i dèbil llibertat humana, i per
bé que la força del Senyor certament
ens assisteix, la nostra
concupiscència, la nostra comoditat i
el nostre orgull de vegades la
rebutgen i ens porten a caure en
pecat. En moltes ocasions, fa més
d'un quart de segle, en resar el Credo
i afirmar la meva fe en la divinitat de
l'Església *una, santa, catòlica i
apostòlica*, hi afegeixo malgrat tots
els pesars. Quan he comentat aquest
costum meu i algú em pregunta a
què em vull referir, li responc: *als
teus pecats i als meus.*

Tot això és cert, però no autoritza en cap cas a judicar l'Església de manera humana, sense fe teològica, fixant-se únicament en la major o menor qualitat de determinats eclesiàstics o de certs cristians. Fer-ho així, és romandre a la superfície. Allò que més importa en l'Església no és veure com responem els homes, sinó veure què fa Déu. L'Església es això: Crist present entre nosaltres; Déu que ve devers la humanitat per salvar-la cridant-nos amb la seva revelació, santificant-nos amb la seva gràcia, sostenint-nos amb la seva ajuda constant, en els petits i grans combats de la vida diària.

Podem arribar a desconfiar dels homes, i cada u està obligat a desconfiar personalment de si mateix i a coronar les seves jornades amb un *mea culpa*, amb un acte de contrició profund i sincer. Però no tenim dret a dubtar de Déu. I dubtar de l'Església, del seu origen diví, de

l'eficàcia salvadora de la seva predicació i dels seus sagraments, és dubtar de Déu mateix, és no creure plenament en la realitat de la vinguda de l'Esperit Sant.

Abans que Crist fos crucificat —escriu sant Joan Crisòstom— no hi havia cap reconciliació. I mentre no n'hi hagué no fou enviat l'Esperit Sant...

L'absència de l'Esperit Sant era un signe de la ira divina. Ara que el veus enviat en plenitud, no dubtis de la reconciliació, però si algú preguntava: ¿on és ara l'Esperit Sant? Es podia parlar de la seva presència quan hi havia miracles, quan els morts eren ressuscitats i els leprosos guarits.

Ara, ¿com podem saber que és present de debò? No us hi capfiqueu. Us demostraré que ara l'Esperit Sant també es troba entre nosaltres... Si no existís l'Esperit Sant, no podríem dir: Senyor, Jesús, ja que ningú no pot invocar Jesús com a Senyor, si no és en l'Esperit Sant (I Cor XII,3). Si no

existís l'Esperit Sant, no podríem pregar amb confiança. Quan resem, en efecte, diem: Pare nostre que esteu en el Cel (Mt VI,9). Si no existís l'Esperit Sant, no podríem dir Pare a Déu. Com ho sabem, això? Perquè l'apòstol ens ensenya: I, per ser fills, Déu envià als nostres cors l'Esperit del seu Fill, que clama: Abba, Pare (Gal IV,6).

Per això, quan invoquis Déu Pare, recorda't que ha estat l'Esperit el qui, en moure la teva ànima, t'ha donat aquesta oració. Si no existís l'Esperit Sant, no hi hauria en l'Església cap paraula de saviesa o de ciència, puix que és escrit: la paraula de saviesa és donada per l'Esperit (1 Cor XII,8)... Si l'Esperit Sant no fos present, l'Església no existiria. Però, si l'Església existeix, és segur que l'Esperit Sant no hi falta.
[17]

Per damunt de les deficiències i limitacions humanes, hi insisteixo,

l'Església és això: el signe i en una certa manera —no pas en el sentit estricte en què l'essència dels set sagraments de la Nova Aliança ha estat definida dogmàticament— el sagrament universal de la presència de Déu en el món. Ser cristià és haver estat regenerat per Déu i enviat als homes, per anunciar-los la salvació. Si tinguéssim una fe ferma i viscuda, i féssim conèixer Crist amb audàcia, veuríem que davant els nostres ulls s'esdevenen miracles com els de l'època apostòlica.

Perquè ara també es retorna la vista a cecs, que havien perdut la capacitat d'esguardar el cel i de contemplar les meravelles de Déu; la llibertat és donada a coixos i tolits, que es trobaven lligats pels seus apassionaments i els cors dels quals ja no sabien estimar; hom fa que hi sentin els sords, que no volien saber de Déu; s'aconsegueix que parlin els muts, que tenien la llengua

emmordassada perquè no volien confessar llurs derrotes, ressusciten morts, en qui el pecat havia destruït la vida. Comprovem un cop més que *la paraula de Déu, és viva i eficaç i més penetrant que cap espasa de dos talls*[18] i, talment com els primers fidels cristians, ens alegrem en admirar la força de l'Esperit Sant i la seva acció en la intel·ligència i en la voluntat de les seves criatures.

Donar a conèixer Crist

Veig totes les incidències de la vida —les de cada existència individual i, en certa manera, les de les grans cruïlles de la història— com altres tantes crides que Déu adreça als homes perquè s'enfrontin amb la veritat; i com ocasiona que ens són ofertes als cristians, per anunciar amb les nostres obres i amb les nostres paraules ajudats per la gràcia, l'Esperit al qual pertanyem.

[19]

Cada generació de cristians ha de redimir, ha de santificar el seu propi temps: per això li cal comprendre i compartir les ànsies dels altres homes, els seus iguals, a fi de fer-los conèixer, amb *do de llengües* de quina manera han de correspondre a l'acció de l'Esperit Sant, a l'efusió permanent de les riqueses del Cor diví. A nosaltres, els cristians, ens correspon d'anunciar aquests dies, en aquest món del qual som i on vivim, el missatge antic i nou de l'Evangelí.

No és veritat que avui tothom —així, en general i en bloc— estigui tancat o resti indiferent a allò que la fe cristiana ensenya sobre el destí i l'ésser de l'home; no és cert que els homes d'aquests temps s'ocupin només de les coses terrenals, i es desinteressin de mirar al cel. Bé que no manquen ideologies —i persones que les sustenten— que són tancades, hi ha en la nostra època

grans anhels i actituds roïnes, heroïsmes i covardies, il·lusions i desenganys; criatures que somnien un món més just i més humà, i d'altres que, qui sap si decebudes davant el fracàs dels seus ideals primitius, s'arreceren en l'egoïsmes de buscar solament la tranquil·litat pròpia, o romanen immersides en l'error.

A tots aquests homes i a totes aquestes dones, siguin on siguin, en llurs moments d'exaltació o en llurs crisis i derrotes, els hem de fer arribar l'anunci solemne i tallant de sant Pere, durant els dies que seguïren la Pentecosta: Jesús és la pedra angular, el Redemptor, el tot de la nostra vida, perquè fora d'Ell *no ha estat donat als homes, sota el cel, cap altre nom pel qual puguem salvar-nos.*[20]

Entre els dons de l'Esperit Sant, jo diria que n'hi ha un de què tenim

necessitat especial tots els cristians: el do de la saviesa que, en fer-nos conèixer Déu i gustar-lo, ens deixa en condicions de poder judicar amb veritat sobre les situacions i les coses d'aquesta vida. Si fóssim conseqüents amb la nostra fe, en mirar al voltant nostre i contemplar l'espectacle de la història i del món, no podríem sinó sentir que s'eleven en el nostre cor els mateixos sentiments que van animar el de Jesucrist: *en veure aquells multituds, se n'apiadà, perquè estaven cansades i abatudes com ovelles sense pastor.*[21]

No és que el cristià no s'adoni de tot allò que hi ha de bo en la humanitat, que no apreciï les alegries netes, que no participa en els afanys i ideals terrenals. Al contrari, sent tot això des dels racons més recòndits de l'ànima, i ho comparteix i ho viu amb una profunditat especial, ja que coneix millor que cap home les profunditats de l'esperit humà.

La fe cristiana no enxiqueix l'ànim, ni retalla els impulsos nobles de l'ànima, ans els engrandeix en revelar-ne el seu veritable i més autèntic sentit: no estem destinats a una felicitat qualsevol, perquè hem estat cridats a penetrar en la intimitat divina, a conèixer i amar Déu Pare, Déu Fill i Déu Esperit Sant i, en la Trinitat i en la Unitat de Déu, tots els àngels i tots els homes.

Aquesta és la gran gosadia de la fe cristiana: proclamar el valor i la dignitat de la naturalesa humana i afirmar que, mitjançant la gràcia que ens eleva a l'ordre sobrenatural, hem estat creats per assolir la dignitat de fills de Déu. Una gosadia certament increïble, si no estigués basada en el decret salvador de Déu Pare, i no hagués estat confirmada per la sang de Crist i refermada i feta possible per l'acció constant de l'Esperit Sant.

Hem de viure de fe, de créixer en la fe, fins que es pugui dir de cadascun de nosaltres, de cada cristià, allò que escrivia fa segles un dels grans Doctors de l'Església oriental: *de la mateixa manera que els cossos transparents i nítids es tornen resplendents i irradien brillantor, en rebre els raigs de llum, les ànimes que són portades i il·lustrades per l'Esperit Sant, es tornen també espirituals i porten a les altres la llum de la gràcia. És de l'Esperit Sant que prové el coneixement de les coses futures, la intel·ligència dels misteris, la comprensió de les veritats ocultes, la distribució dels dons, la ciutadania celestial, la conversació amb els àngels. D'Ell, l'alegria que mai no s'acaba, la perseverança en Déu, la semblança amb Déu i la cosa més sublim que un hom pugui pensar: fer-se Déu.*[22]

La consciència de la magnitud de la dignitat humana —d'una forma

eminent, inefable, en ésser constituïts per la gràcia en fills de Déu— juntament amb la humilitat, forma en el cristià una sola cosa, ja que no són les nostres forces les que ens salven i ens donen la vida, sinó el favor diví. Aquesta és una veritat que no es pot oblidar mai perquè, si no, la *deïficació* es pervertiria en presumpció, en supèrbia, i tard o d'hora, en un esfondrament espiritual davant l'experiència de la pròpia feblesa i misèria.

Gosaré dir: sóc sant? —es preguntava Sant Agustí-. Si digués sant quant a santificador i no necessitar de ningú que em santifiqui, seria superbiós i mentider, però si entenem per sant el santificar, segons el que podem llegir en el Levític: sigueu sants, perquè jo, Déu, sóc sant; aleshores també el cos de Crist, fins a l'últim home situat en els confins de la terra i, amb el seu Cap i sota el seu Cap, digui audaçment: sóc sant.[23]

Estimeu la Tercera Persona de la Trinitat Beatíssima: escolteu en la intimitat del vostre ser les mocions divines —aquests encoratjaments, aquests retrets—, camineu per la terra dins la llum reflectida en la vostra ànima: i el Déu de l'esperança ens omplirà amb tota mena de pau, per tal que aquesta esperança creixi en nosaltres sempre més i més, per la virtut de l'Esperit Sant.[24]

Tracte amb l'Esperit Sant

Viure segons l'Esperit Sant és viure de fe, d'esperança, de caritat; deixar que Déu prengui possessió de nosaltres i canviï els nostres cors de soca-rel, per fer-los a la seva mida. Una vida cristiana madura, profunda i ferma, és cosa que un hom no improvisa, perquè és el fruit del creixement de la gràcia de Déu en nosaltres. Els *Fets dels Apòstols*, descriuen la situació de la primitiva comunitat cristiana amb una frase

breu, però plena de sentit: *tots perseveraven en les instruccions dels Apòstols, en la comunicació de la fracció del pa i en la pregària.*[25]

Fou així com van viure aquells primers, i com hem de viure nosaltres: la meditació de la doctrina de la fe fins a fer-la pròpia, la trobada amb Crist en l'Eucaristia, el diàleg personal —l'oració sense anonimat— cara a cara amb Déu, han de constituir com la substància última de la nostra conducta. Si això falta, hi haurà tal vegada una reflexió erudita, una activitat més o menys intensa, devocions i pràctiques. Però no hi haurà una existència cristiana autèntica, perquè mancarà la compenetració amb Crist, la participació real i viscuda en l'obra divina de la salvació.

És una doctrina que s'aplica a qualsevol cristià perquè tots som cridats igualment a la santedat. No hi

ha cristians de segona categoria, obligats a posar en pràctica només una versió rebaixada de l'Evangelí: tots hem rebut el mateix Baptisme i, per bé que existeix una ampla diversitat de carismes i de situacions humanes, l'Esperit que distribueix els dons divins, és el mateix, la fe és la mateixa, l'esperança és la mateixa, la caritat és la mateixa.[26]

Podem prendre, doncs, com si fos dirigida a nosaltres la pregunta que formula l'Apòstol: *¿No sabeu que sou temple de Déu i que l'Esperit Sant habita en vosaltres?*,[27] i rebre-la com una invitació a un tracte més personal i directe amb Déu. Per desgràcia el Paraclet és, per alguns cristians, el Gran Desconegut: un nom que hom pronuncia, però que no és Algú —una de les tres Persones del Déu únic—, amb qui l'home parla i del qual l'home viu.

Però cal —en canvi— que el tractem amb una senzillesa assídua i amb confiança, tal com l'Església ens ho ensenya de fer a través de la litúrgia. Aleshores coneixerem més Nostre Senyor i, ensems, ens adonarem més plenament del do immens que suposa el fet de dir-nos cristians: veurem tota la grandesa i tota la veritat d'aquest fer-se Déu, d'aquesta participació en la vida divina, a la qual ja m'he referit abans.

Perquè l'Esperit Sant no és un artista que dibuixa en nosaltres la divina substància, com si Ell en fos aliè, no és d'aquesta manera que ens condueix a la semblança divina; sinó que Ell mateix, que és Déu i procedeix de Déu, s'estampa en els cors que el reben com el segell sobre la cera i, així, per la comunicació de si mateix i la semblança, restableix la naturalesa segons la bellesa del model diví i restitueix a l'home la imatge de Déu.

Per concretar, ni que sigui d'una manera molt general, un estil de vida que ens impulsi a tractar l'Esperit Sant —i, amb Ell, el Pare i el Fill— i a tenir familiaritat amb el Paraclet, podem fixar-nos en tres realitats fonamentals: docilitat —ho torno a dir—, vida d'oració, unió amb la Creu.

Docilitat, primer de tot, perquè l'Esperit Sant és qui amb les seves inspiracions, va donant un to sobrenatural als nostres pensaments, desigs i obres. És qui ens empeny a adherir-nos a la doctrina de Crist i a assimilar-la amb profunditat, qui ens dóna llum per prendre consciència de la nostra vocació personal i força per a dur a terme tot allò que Déu espera. Si som dòcils a l'Esperit Sant, la imatge de Crist s'anirà formant en nosaltres cada vegada més i ens anirem acostant cada dia més a Déu Pare. *Tots els qui són portats per*

l'Esperit de Déu, aquests són fills de Déu.[29]

Si ens deixem guiar per aquest principi de vida present en nosaltres, que és l'Esperit Sant, la nostra vitalitat espiritual anirà creixent i ens abandonarem en les mans del nostre Pare Déu, amb la mateixa espontaneïtat i confiança amb què un nen es llança al seu pare. *Si no us feu com els infants, no entrareu al Regne del Cel*, ha dit el Senyor.[30] Vell camí interior de la infància, sempre actual, que no és ablanir-se, ni manca de saó humana: és maduresa sobrenatural, que ens fa aprofundir en les meravelles de l'amor diví, reconèixer la nostra petitesa i identificar plenament la nostra voluntat amb la de Déu.

Vida d'oració, en segon lloc, perquè la donació d'un mateix, l'obediència, la mansuetud del cristià neixen de l'amor i devers l'amor s'encaminen. I

l'amor mena al tracte, a la conversa, a l'amistat. La vida cristiana demana un diàleg constant amb Déu U i Tri, i és a aquesta intimitat on ens porta l'Esperit Sant. *¿Qui d'entre els homes sap les coses de l'home sinó l'esperit de l'home que hi ha en ell mateix? Així també les coses de Déu, ningú no les coneix sinó l'Esperit de Déu.*[31] Si tenim relació assídua amb l'Esperit Sant, també esdevindrem espirituals, ens sentirem germans de Crist i fills de Déu, a qui no dubtarem d'invocar com a Pare nostre que és.[32]

Acostumem-nos a freqüentar l'Esperit Sant, que és qui ens ha de santificar: a confiar-hi, a demanar-li ajuda, a sentir-lo prop de nosaltres. Així s'anirà agrandint el nostre pobre cor, tindrem més ànsia d'estimar Déu i, per Ell, totes les criatures. I es reproduirà en les nostres vides aquesta visió final de l'Apocalipsi: l'esperit i l'esposa, l'Esperit Sant i l'Església —i cada cristià— que

s'adrecen a Jesús, a Crist, i li demanen que vingui, que s'estigui amb nosaltres per sempre.[33]

Unió amb la Creu, finalment, perquè en la vida de Crist el Calvari va precedir la Resurrecció i la Pentecosta, i aquest mateix procés s'ha de repetir en la vida de cada cristià: *som —ens diu sant Pau— cohereus amb Jesucrist, ja que, si sofrim amb Ell, és per ser també glorificats amb Ell.*[34] L'Esperit Sant és fruit de la creu, de la donació total a Déu, de buscar exclusivament la seva glòria i de renunciar del tot a nosaltres mateixos.

Solament quan l'home, essent fidel a la gràcia, es decideix a col·locar la Creu en el centre de la seva ànima, mentre es nega a si mateix per amor a Déu, realment després de l'egoisme i de tota falsa seguretat humana, és a dir, quan viu veritablement de fe, és llavors i només llavors quan rep amb

plenitud el gran foc, la gran resplendor, la gran consolació de l'Esperit Sant.

És aleshores també que ens arriben a l'ànima aquesta pau i aquesta llibertat que Crist ens ha guanyat,[35] que se'ns comuniquen amb la gràcia de l'Esperit Sant. *Els fruits de l'Esperit són caritat, joia, pau, paciència, benignitat, bondat, longanimitat, mansuetud, fe, modèstia, continència, castedat:[36] i on hi ha l'Esperit del Senyor, hi ha la llibertat.[37]*

Enmig de les limitacions inseparables de la nostra situació present, ja que el pecat encara habita en certa manera en nosaltres, el cristià percep amb una claredat nova tota la riquesa de la seva filiació divina, quan es reconeix plenament lliure perquè treballa en les coses del seu Pare, quan la seva alegria es fa constant perquè no hi ha res que

sigui capaç de destruir la seva
esperança.

És en aquesta hora, a més a més i al
mateix temps, quan és capaç
d'admirar tots els encisos i
meravelles de la terra, d'apreciar-ne
tota la riquesa i tota la bondat,
d'estimar amb tota l'enteresa i tota la
puresa per a les quals és fet el cor
humà. És quan el dolor davant el
pecat no degenera mai en un gest
amarg, desesperat o altiu, perquè la
compunció i el coneixement de la
feblesa humana l'encaminen a
identificar-se novament amb les
ànsies redemptores de Crist, i a sentir
més profundament la solidaritat amb
tots els homes.

Quan, finalment, el cristià
experimenta en ell mateix, amb
seguretat, la força de l'Esperit Sant,
talment que les caigudes pròpies no
l'abaten: perquè són una invitació a
recomençar, i a continuar essent un

testimoni fidel de Crist a totes les cruïlles de la terra, malgrat les misèries personals, que en aquests casos solen ser faltes lleus que a penes enterboleixen l'ànima; i encara que fossin greus, acudint al Sagrament de la Penitència amb compunció, es torna a la pau de Déu i a ésser altre cop un bon testimoni de les seves misericòrdies.

Així és, en un breu resum, que amb prou feines aconseguix traduir en uns pobres mots humans, la riquesa de la fe, la vida del cristià, si es deixa guiar per l'Esperit Sant. Per això, no puc acabar d'una altra manera sinó fent meva la petició que figura en un dels cants litúrgics de la festa de la Pentecosta, que és com un eco de l'oració incessant de tota l'Església: *Veniu, Esperit Creador, visiteu les intel·ligències dels vostres, ompliu de gràcia celestial els cors que heu creat. En la vostra escola feu que sapiguem del Pare, feu-nos conèixer també el*

*Fill, feu, en fi, que creguem
eternament en Vós, Esperit que
procediu de l'un i de l'altre.*[38]

[1] Cfr. Ioh XVI, 12-13.

[2] Act II, 9-11.

[3] Cfr. Act II, 37-41.

[4] Cfr. Act IV, 8.

[5] Cfr. Act IV, 31.

[6] Cfr. Act IX, 44-47.

[7] Cfr. Act XIII, 2-4.

[8] Ioh XIV, 16.

[9] Cfr. Is XI, 12.

[10] Tit III, 5-7.

[11] Col I, 24.

[12] Is LIX, 1.

[13] Cfr. Rom VIII, 21.

[14] (De la seqüència) *Veni Sancte Spiritus*, de la Missa de la Pentecosta.

[15] Ioh XVI, 14.

[16] Cfr. 2 Cor IV, 7.

[17] St. Joan Crisòstom, *Sermones panegyrici in solemnitates D. N. Iesu Christi*, hom. 1. *De Sancta Pentecoste*, n. 3-4 (PG 50, 457).

[18] Heb IV, 12.

[19] Cfr. Lc IX, 55.

[20] Act IV, 12.

[21] Mt IX, 36.

[22] St. Basili, *De Spiritu Sancto*, 9, 23 (PG 32, 110).

[23] St. Agustí, *Enarrationes in psalmos*, 85, 4 (PL 37, 1084).

[24] Cfr. Rom XV, 13.

[25] Act II, 42.

[26] Cfr. 1 Cor XII, 4-6 i XIII, 1-13

[27] 1 Cor III, 16.

[28] St. Ciril d'Alexandria, *Thesaurus de sancta et consubstantiali Trinitate*, 34 (PG 75, 609).

[29] Rom VIII, 14.

[30] Mt XVIII, 3.

[31] 1 Cor II, 11.

[32] Cfr. Gal IV, 6; Rom VIII, 15.

[33] Cfr. Apoc XXII, 17.

[34] Rom VIII, 17.

[35] Cfr. Gal IV, 31.

[36] Gal V, 22-23.

[37] 2 Cor III, 17.

[38] De l'himne *Veni Creator Spiritus*,
de l'ofici del dia de la Pentecosta.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/el-gran-
desconegut/](https://opusdei.org/ca/article/el-grandesconegut/) (09/08/2025)